

## 1. fejezet

A nap magasan jár az égen, a mellkasomra mégis hűvös árnyék borul. Csak nézem az asztal lapján meggrebbenő fényt, mintha abban keresném a választ a nyugtalanságomra. Ekkor még nem is sejtem, hogy hamarosan egy férfi egyetlen pillantás nélkül a lelkembe lát majd.

Linettel az utolsó asztalok egyikét sikerült kifognunk, de a törzshelyünkkel vált *Pearl Cafe* légköre ma valahogy mégis más, mint a megszokott. Kényelmetlenül fészkelődöm a helyemen, ujjaim ideges táncot járnak a poharam peremén. A színek most valahogy túl harsánynak hatnak, míg a beszédfoszlányok hangosan ülnek meg a fülemben. Lehunyom a szemem, ahogy belekortyolok a kedvenc koktéloba, és már érzem is, ahogy valami megmoccan odabent a mellkasomban, lassan átmelegít.

Linett legújabb randiélményéről számol be épp. Hangja könnyed, nevetése pedig mosolyt varázsol az én arcomra is. A hangja kitölti az én csendemet, mégsem tudok igazán figyelni a szavaira, csak hangjának ritmusa ér el hozzám.

Valami megfoghatatlan, de annál fontosabb dolog közeledését érzem. Ekkor még nem is tudhattam, hogy a sors egy apró pillanatba írja bele a legnagyobb fordulatokat.

– Mit szólnál egy kis csajos estéhez? Lazulhatnánk – veti fel az ötletet. Szőke, derékig érő hajzuhatagát átveti a bal válla felett és az ujjával kezdi fésülgetni. Pillantása kifejező, mint mindig. Míg a válaszomra vár, a kézitáskája mélyén keresgél valami után. Egy papírtörlőt vesz elő, amivel letisztogatja az ujjait.

Szükségem van a társaságára, arra a melegre, és őszinteségre, ami Linett sajátja, de most valahogy ő sem tudja elcsitítani a bennem lévő feszültséget.

– Most nem fér bele – rágom a szám szélét idegesen.

Linett azonnal átlátja a helyzetet, megnyugtatóan a kezemre fekteti a sajátját.

– Észre sem veszed, és újra lesz munkád. – Brandy színű szemében sajnálat villan.

Int a pincérnek, hogy fizetni szeretnénk. Amikor a férfi megáll az asztalunk mellett, meleg mosoly ül a szája sarkában. Barátnőm tekintetét keresi, de Linett szándékosan a telefonjába bújjik, nem vesz tudomást a jelenlétéről.

– A számla fizetve. Nem tartoznak semmivel.

– Tessék? – kérdezem. Megdermedek egy pillanatra, a zavartság felkúszik az arcomra.

A pincér aprót biccent az egyik, bejáráthoz közeli asztal felé. Egy férfi ül ott egymagában, oldalról rálátok napszemüveges arcára. Keze az asztalon pihen, nem néz fel, nem keresi egyikünk tekintetét sem. Még csak nem is mosolyog, de valahogy mégis tudja, hogy lebukott.

Testtartása enyhén megváltozik, vállai lejjebb ereszkednek a pillantásom alatt, ujjja leheletnyit megremeg a fehér porcelán csésze körül.

A torkom megfeszül, észre sem veszem, ahogy felállok a székből. Ez a pillantás nélküli gesztus elindít bennem valamit. Egy furcsa lökést érzek belül, ami arra készítet, hogy meginduljak a férfi felé.

– Meg akarod köszönni neki? – Linett ajkán sokat sejtető mosoly villan.

Felé fordulok, megrázom a fejem, aztán mégis, mint aki meggondolta magát, ismét a férfi felé tekintek. Nincs mit mondanom neki, valahogy mégis késztetést érzek arra, hogy legalább megpróbáljam.

A kávézó halk morajában elvesznek a gondolataim, csak a férfi marad előttem, túl éles kontúrral. Nem tudom levenni róla a szemem. A mozdulatai lassúak, megfontoltak, de mégis van benne valami bizonytalanság. Mintha minden egyes milliméternek, amit megtesz, súlya lenne. Fejét enyhén oldalra dönti, mint aki hallani akar minket. Halk jelenléte mintha találkozna az én csendemmel.

– Nem tőlem tudja! – mondja a pincér, majd megfordul, hogy elhagyja az asztalt, de szeme sarkából még egyszer visszanéz Linettre.

– Várjon! – szólok gyorsan utána. – Ezt nem fogadhatjuk el!

– Csak megsértenék! – lép vissza a pincér és a férfi felé néz. – Jobb, ha nem is teszi szóvá. Menjen csak haza! És jöjjenek máskor is! – rám mosolyog mielőtt távozik.

Ez a különös vendég újra magára vonzza a tekintetemet. A szemüveg sötétített lencséje eltakarja az arcának egy részét. Nincs benne semmi harsány, semmi hivalkodó, csak ez az őrzítően hangos csendje. Mintha külön figyelne arra, hogy minél észrevétlenebb maradjon. Elegáns, fekete inget visel, amin a legfelső kibújtatott gomb rálátást enged egy kis szeletre a fedetlen mellkasára. A feltűrt ingujj mögül elegáns óra bukkan fel. Játékosan dobol a csészén keskeny ujjjaival.

– Te is láttad, hogy nézett rám? Cuki volt a mosolya – mondja Linett. A hangjából hallom, hogy elégedettség terül el az arcán. Bólintok, de már nem is figyelek rá igazán. Minden figyelmemet leköti ez a titokzatos idegen.

Ösztönből mozdulok, magamat is meglepem vele. A testem előbb reagál, mint az agyam. Kezdődő, légies lépteim, amivel megindulok egyre nehezebbé válnak, ahogy közeledem felé. Valami odahúz hozzá.

– Mel? – szól utánam Linett, de már késő, hogy megállítson, már ott vagyok pontosan őelőtte. Halkan érkezem, de a szívverésem hangosan dobol a fülemben. Nem tudom, mit mondjak, a tetteim talán beszédesebbek, mint bármilyen szó, ami az ajkamra futhat. Beszívom

az alsó ajkam, a levegő megreked a tüdőmben, mintha a testem tudná, hogy egy olyan határhoz értem, amit ha átlépek, gyökeres változást hoz magával.

A férfi nem néz fel a közeledésemre, de az arcára közönyt húz. Vonásai élesek, mégis van benne valami visszafogott szelídség.

Az ő hangja töri meg először a csendet.

– Elállja a napot!

A hangja melegsége magabiztosan szeli át a köztünk lévő távolságot. Nem erőltetett, nem harsány, visszafogott és mégis erős, mint amilyennek a személyét is sejtem.

Kihúzom a vele szemközti széket, majd leülök, ezzel a mozdulattal ismét átöleli őt az ablakon át besütő napfény, amit valóban kitakartam előle az imént. Nem bírok a tükröződő lencsékre nézni, így a tekintetem lekúszik a borostás arcára. A sötét szőrszálak kiemelik markáns állának vonalát, és körülzárja az ajkát.

– Mondani szeretne valamit? – kérdezi felvont szemöldöke mögül. Még mindig nem néz rám, de mégis olyan, mintha egyenesen átlátna rajtam.

Megugrok a széken, kényelmetlenül érzem magam a bőrömben amiatt, hogy rajtakapott a bámulásán.

– Csak úgy gondoltam, meg szeretné magyarázni – intek az asztalunk felé, de a tekintete nem követi a mozdulatomat.

– Mire gondol? – ujjai lassan tapintják körbe a kávécsésze peremét, mozdulata megfontolt, mintha attól tartana, hogy bármelyik pillanatban meglökheti, és annak tartalma az asztalra löttyen.

– Nem szorulok rá arra, hogy idegen férfiak fizessék ki a számlámat.

Nem értem, miért sért ez engem ennyire, de felkúszik a forróság az arcomba.

Int egyet a kezével, mintha csak azt mondaná, nem érdekes. – Szomorúnak tűnt... Minden rendben?

– Ahhoz magának semmi köze. – Túl nyersen fogalmazok, így egy mosollyal próbálom enyhíteni a szavaim élet.

– Kérem, ne értse félre a helyzetet. Csak meghallottam magát és...

– Hallott engem...? – kérdeztem kihasználva a férfi röpke hezitálását.

– Csak úgy gondoltam, jólesne egy apró gesztus egy ilyen nehéz napon.

– És mindezt kihallotta a hangomból?

– Inkább a szavai közötti szünetekből.

Lesütöm a szemem, míg az órám szíját kezdem birizgálni.

– Mennyit hallott?

– Valószínűleg többet, mint szabadott volna. – Szavait pillanatnyi csend követi majd így folytatja: – Ha gondolja, ajánlhatok Önnek egy garantáltan jól fizető állást.

Szembe fordítja velem az arcát, de nem néz rám, vagy legalábbis nem az arcomra. A sötét lencsék mögött az állam vonalától lejjebb időzik a tekintete.

Jól látom, vagy csak én képzelem oda? Nem lehetek benne teljesen biztos, de már túl sok minden felidegesített ma, és úgy tűnik, a kéréstlen ajánlat és a pillantás az utolsó csepp a képzeletbeli poharamban.

– Micsoda? – Az arcom vörösre pirul.

– Próbaidőt is ajánlok. Az Ön igényeihez szabottan – folytatja, de ekkor már nem tudok tovább csendben túrni.

Nem tudom, pontosan, hogy jutok el odáig, hogy a gondolatomat megelőzze a cselekedetem. Csak azon veszem észre magam, hogy mérgemben az asztalra csapok.

A férfi összerezzen, de az arca egyetlen finom rezdülést leszámítva ismét kiismerhetetlenné válik. A vendégek moraja hirtelen megszűnik körülöttünk, érzem a kíváncsi tekinteteket a hátamba fúródni, mint megannyi apró, de éles tűr.

– Hogy merészeli? – A hangom megremeg az elfojtott indulattól.

– Csak kifizettem pár italt! Nem gondoltam, hogy ezzel feldühítem majd.

– Nekem ne célozgasson semmiféle munkára. Minek néz engem? – kérdezem feldúltan.

– Várjon! – emeli fel mindkét kezét a férfi, de belé fojtom a szót.

– Mire? Hiszen már így is vérig sértett.

– Higgye el, nem állt szándékomban. Kérem, bocsásson meg!

– Ezt miért nem a szemembe mondja? Az talán hitelesebb volna, minthogy így, a fejem mellett elnézve kér bocsánatot!

– Tessék?

– Az egész beszélgetésünk ideje alatt magán volt a szemüveg. Nem tudná levenni?

Hosszúra nyúlik a csend, majd egy alaposan átgondolt kérdéssel fordul felém.

– Biztos benne, hogy ezt akarja? – kérdezi halkan.

Nem értem a kérdést, zavar kúszik fel az arcomra. Ez idő alatt a férfi lassan a szájához emeli a csészét, mintha egy pillanatra hezitálna, mielőtt aprót kortyolna a kávéjából, majd leteszi. Nem gyorsan, nem is lassan... inkább túl pontosan, mint aki minden mozdulatát alaposan megfontolja. És mivel még mindig nem érkezik tőlem válasz, ugyanezzel a megfontoltsággal nyúl a szemüvegéért.

Lehajtja kissé a fejét, összehajtja és lassan az asztalra helyezi a szemüveget, majd még ennél is lassabban felemeli a tekintetét.

A pillantása nem révedő, nem elkerülő, csak egyszerűen üres.

Némán meredek arra az arcra, ami eddig olyan higgadt volt, és most már csak az élő tekintet hiánya tűnik fel rajta.

Felém néz, de mégsem lát. Nem úgy érzel, mint bárki más.

A férfi nem lát.

Ezerféle bocsánatkérés fogalmazódik meg a fejemben, mégis összeszorítom a számat, ami hatalmasra nyílt a felismerés pillanatában. Leforrázottan összekulcsolt kezeimre nézek.

Csak egy egyszerű kérésként indult az egész. Vegye le a szemüveget. Egyetlen mondat, semmiségnek tűnt. És most itt ül előttem egy erős férfi, aki elegánsan visel egy olyan világot, amit én nem is ismerek, és amibe majdnem beletiptam.

– Nem fogok bocsánatot kérni! – mondom végül, ahogy a szégyen és a dac keveredik bennem.

– Nem is mondta senki, hogy kell.

Nem kér számon, csak fájdalmas nyugalommal mondja, mint akit egy pillanatra sem billentett ki ez a szokatlan párbeszéd, ami kettőnk között zajlik.

– Különben is a maga hibája! – próbálom védeni magam. – Megérdemelte, mert ha már az elején szól, ez nem történik meg!

A férfi a gondolataiba merül, majd az ajkába harap és szólásra nyitja a száját: – Mit gondol, ha megkísérlem visszatenni a szemüveget a helyére, összetöri a poharat a fejemben?

Ha nem rándulna meg a szája sarka, talán észre se venném a szavai mögött megbújó enyhe humort.

– Oh, persze, csak nyugodtan.

– Köszönöm! – válaszolja, majd visszahelyezi a szemüvegét az orrnyergére.

Még sosem éreztem magam ennyire megszégyenülve. Tudom, hogy nem ezt érdemli, mégsem tudom helyén kezelni a helyzetet.

– Azt hiszem, teljesen félreértettem Önt, és az... állásajánlatát – mondom a torkomat köszörülve.

A férfi ekkor hátradől a székben, fejét lassan az én irányomba billenti, hosszúra nyúlik a perc.

– Így már minden érthető. – Nem feszeng, csak magabiztosan ül továbbra is, mint aki minden mozdulatát uralja. – Higgycsuk, rendes állásra gondoltam.

– Köszönöm, de azt hiszem, ezek után az lenne a legjobb döntés, ha inkább távoznék.

– Ha esetleg mégis meggondolná magát – kezdi, és egy kis névjegykártyát csúsztat felém az asztalon. Udvariasságból elveszem, de rögtön a zsebembe is csúsztatom. Nem áll szándékomban keresni őt, sokkal jobban vágyom arra, hogy elfelejtsem ezt az incidenst.

– Elnézést, de nekem most mennem kell. Várni fogom a hívását. – A hangja meleg, őszinte, határozott. Ujja még egyszer utoljára végigsimít a kávésbögre peremén, mintha ezzel nyújtaná meg a pillanatot. Kiélvezi a röpké csendet, olvas belőle. Mintha uralná a teret, pedig nem csinál semmit, csak némán megfigyel.

Feláll, biccent egyet felém, majd a pult irányába int és elindul a kijárat felé. Nem siet, nem kapkod, csak pontosan tudja, mi lesz a következő lépése.

Óvatosan minden egyes asztalt kikerül, és elhagyja a kávézó teraszát. Lassan halad, mégis van benne egyfajta magabiztosság is.

Visszamegyek az asztalunkhoz, de nem ülök le, még mindig a férfit figyelem. Nem sokra rá megjelenik egy sötét színű kocsí, a jól megszokott taxi jelzés nincs a tetején. Saját sofőrt tart?

Közben meghallom Linett felháborodott hangját: – Mégis mi volt ez az előbb? – kérdezi kíváncsian.

– Én csak... Fogalmam sincs... – motyogom elhaló hangon.

Figyelem, ahogy a férfi beül a hátsó ülésre. Az autó pont elmegy a kávézó mellett, és én megpróbálom kivenni a volán mögött ülő személyt, aki nagy meglepetésemre egy csinos, idősebb nő.

– Az a férfi... – motyogom magam elé, de nem talállok szavakat arra, milyen érzés kavargó valójában bennem.

– Csak egy buta félreértés az egész – sóhajtom.